

လမင်းမိုမို

မိုးသည်းညွှနာရန်

L လင်

ကာရန် ...။

ဆယ်နှစ်ရွယ်လောက် ကလေးမလေးသည် အတူကစားနေသော အုပ်စုထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီး ပြေးပြီးတွန်းလှဲလိုက်ကာ လဲကျသွားသော ကောင်မလေးကိုယ်ပေါ်မှ ခွစီး၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ ထိုကောင်မလေးရဲ့ ဂါဝန်ကော်လာစနစ်ဖက်ကို ဆွဲဆောင့် လိမ်ညှစ်နေသော မျက်နှာမှာ မခံမရပ်နိုင်ခြင်း၊ ဒေါသအကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲခြင်းတို့ ကြောင့် နီရဲတင်းထန်နေသည်။ ။

မျက်လုံးလေးအစုံက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ ။ အရွယ်နှင့် မမျှသော ဒေါသက သူကလေးတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံနေပေသည်။ ။

"အန်တီနှင့် ... အန်တီနှင့်"

"ဟောဒီမှာ ကာရန် ဖြိုးဖြိုးကို လုပ်နေပြီ"

"အန်တီနှင့် လာပါဦး"

အနားမှာ ရှိတဲ့ ကလေးတစ်သိုက်ရဲ့ ကြွက်ကြွက်ညံ့အော်သံကြောင့် ဒေါ်နှင့်ဆီက အပြေးအလွှား ထွက်လာပါသည်။ ။ ခုနက တစ်ချိန်လုံး ခြံထဲဆင်းထိုင်ကြည့်နေပါလျက် ခဏတစ်ဖြုတ်လေး အထဲဝင်မိတဲ့ အခိုက်မှာ ဖြစ်တော့တာပင်။

"လွတ် ... လွတ် ... ငါ့ကိုလွတ် ... အမေရေ ...ဟီး"

အောက်က ခွစီးခံနေရသော ဖြိုးဖြိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်က

ဒေါသကြီးနေတဲ့ ကာရန်ကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှား မပြုနိုင်သည့်အတွက် အော်ဟစ်ငိုယိုနေပါပြီ။ ကာရန်ကတော့ မလွှတ်။

"ကာရန် ... သမီးလေး ... ကာရန်"

ဒေါ်နှင်းဆီက အပြေးအလွှား နားကပ်လာပါသည်။ ။

"သမီး ... မလုပ်ရဘူးလေ လွှတ်လိုက် သမီးလေး ... လွှတ်လိုက်"

ဒေါ်နှင်းဆီက နှုတ်ကလည်း ပြော။ လက်ကလည်း ကာရန်ကို နောက်မှ ကျုံးဖက်၍ ဆွဲမပြီး ဖြိုးဖြိုးအပေါ်မှ ဖယ်သည်။ ။

"သမီးလေး ... မေမေ ပြောနေတယ်ကွယ်၊ လွှတ်လိုက်"

လူက အားချင်းမမျှ၍ အမေ့လက်ထဲ ပါလာသော်လည်း လက်က ဖြိုးဖြိုးရဲ့ ကော်လာစမှ မလွှတ်သေးဘဲ အငြိုးတကြီး လှမ်းဆုပ်ထားဆဲ ဖြစ်၍ ဒေါ်နှင်းဆီက ထိုလက်တွေကိုပါ ဖြေပစ်ရသည်။ ။

"ဖြိုးဖြိုး ... သမီး ... ထ"

ကာရန်ကို ဒေါ်နှင်းဆီက လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ်ချုပ်ထားရင်း အိမ် ဘက်လှည့်ကာ ...

"အေးကြည်ရေ ... ကာရန်ကို လာခေါ်စမ်း"

ခုနုတည်းက အိမ်တံခါးဝ၌ လာရပ်ကြည့်နေသော အေးကြည်က အပြေးရောက်လာကာ ကာရန်ကို ပွေ့ဖက်ချီပြီး ခေါ်သွားပါသည်။ ။

ဒေါ်နှင်းဆီက လန့်သွားပုံရကာ ခုထိ မြေကြီးပေါ်က မထနိုင်သေး သော ဖြိုးဖြိုးကို ဂရုတစိုက် ထူထမေးလိုက်ရင်း ...

"ဘယ်နာသွားလဲဟင် သမီး"

"အီး ဟီး ..."

"မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် ... တိတ်ပါနော်"

"နောက် ကာရန်နဲ့ မကစားတော့ဘူး ... အီးဟီး"

"သမီးရယ် ... အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ အခု ဘယ်ထိသွားလဲဟင်"

"မသိဘူး ... အီး"

ကလေးက သူ့ခြေလက်များကို ငိုယိုရင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ဒဏ်ရာရှာဖွေပေမဲ့ သဲတွေ ပေလူးသွားတာမှ အပ ဒဏ်ရာတော့ ကြီးကြီးမားမားမရ။

"ကာရန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်၊ ကာရန်က သမီးကို အရမ်းချစ်တာပါ၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူးကွယ်"

"ဖြိုးဖြိုးက စုမြတ်ပန်းကို ဖက်ပြီးနားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလို့ အန်တီ"

"ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စုမြတ်နဲ့ ပဲ ငြင်းကြတာ"

"ကာရန်က ခေါင်အရုပ်ကို သူပစ်တာ ထိတယ်ဆိုပြီး အရုပ်အားလုံး ကောက်တာ၊ စုမြတ်က ခေါင်အရုပ်ကမလဲဘူး ယိုင်ရုံပဲမို့လို့ နောက်က ဟာတွေ အကုန်မစားရဘူးဆိုပြီး ပြန်လုတာ"

ကလေးတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရှင်းပြနေကြပါသည် ။ ဖြိုးဖြိုးက ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း မျက်ရည်သုတ်ရင်းက ...

"သမီးက စုမြတ်ကို ဆက်မငြင်းဖို့ ပြောပြီး ပန်းကိုဖက်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားတာပါ၊ ပြီးတော့ ကာရန်ကို အရမ်းမငြင်းဖို့ လျှော့ပေးလိုက်ဖို့ ချော့

ပြီး ပြောတာပါ။ စုမြတ်ကလည်း သဘောတူပြီး သူလုထားတဲ့ အရပ်တွေ
တောင် ပြန်ပစ်ချလိုက်ပြီ"

"စုမြတ်နဲ့ ဖြိုးဖြိုး ကြည်နေလို့ ဖက်နေလို့ ကာရန် မနာလို ဖြစ်သွား
တာ အန်တီ၊ အဲဒါပဲ ဖြစ်မှာ "

"ဟုတ်တယ် ဖြိုးဖြိုးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကြီး ပုပ်နေရင်းက
ဝုန်းဆို ပြေးပြီး ခုန်အုပ်လိုက်တာ"

ဒေါ်နှင်းဆီသည် ဖြိုးဖြိုး ဆံပင်လေးများကို အသာသပ်ကာ ...

"သမီးက သူ့ကို သည်းခံနေကျ လျှော့ပေးနေကျ၊ ချောနေကျဆိုတော့
ကာရန်က သမီးကို သိပ်ချစ်တာ မဟုတ်လား၊ သမီးနဲ့ စုမြတ် ပိုခင်သွား
မလား ပိုချစ်သွားမလားထင်ပြီး သဝန်တွေတိုပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲတာ ဖြစ်
မှာ ပါ သမီးရယ်"

ကာရန်ဟာ စုမြတ်နှင့်တော့ သိပ်မတည့်ပါ။ သူနှင့် မတည့်သူနှင့် သူ
ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဖက်လဲတကင်း ချစ်ခင်နေတယ်ဆိုပြီး မခံမရပ်နိုင်
ဒေါသဖြစ်ပုံပင်။

"သမီးကို ချစ်လို့ သူ မနာလိုတာပါ သမီးရယ်၊ စုမြတ်ကိုကျတော့ သူ
စိတ်မတိုဘူး၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကာရန်က အရမ်းချစ်တဲ့
သူငယ်ချင်းဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ်လား၊ အန်တီ
တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ကာရန်ကို စိတ်မကွက်ပါနဲ့ နော်၊ သူ
စိတ်ပြေသွားရင်လည်း သမီးကို တောင်းပန်ရမယ်ဆိုတာ အန်တီပြောပြ
ပါ့မယ်၊ သမီးကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းပါ့မယ် ... နော် သမီး"

ဖြိုးဖြိုးက ရှိုက်နေသည် ။ အားလုံးဟာ အိမ်နီးနားချင်းကလေးတွေ
ပါ။ ခြံဝင်းတွေသာရှိသော ဒီလမ်းထဲ ကာရန်တို့ ခြံက အကျယ်ကြီးဖြစ်

တဲ့ အပြင် ဒေါ်နှင်းဆီကလည်း တခြားကလေးတွေ ဒီခြံထဲ ကာရန်နှင့်အတူ လာဆော့ချင်အောင် မုန့်တွေကျွေး အရုပ်တွေပေးနှင့် စည်းရုံးရေး ဆင်းထား၍ ဒီခြံထဲမှာ လာလာစု ဆော့နေကျ ဖြစ်နေတာပင်။

"ကာရန်ကို မခေါ်ဘဲ မနေပါနဲ့ နော် သမီး၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ သမီးမခေါ်ရင် ကာရန်က အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာ ... နော် သမီး"

ဖြိုးဖြိုးက ခေါင်းညိတ်ရှာပါသည် ။

"ကဲ ... သမီးတို့ သားတို့ အားလုံးလာ၊ အန်တီ ပူတင်းနဲ့ နို့အေး လုပ်ပေးထားတယ်၊ သွားစားကြစို့"

ဒေါ်နှင်းဆီက ကလေးအားလုံးကို ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်လာပြီး ပူတင်းတစ်ပန်းကန် နို့အေးတစ်ဖန်ခွက်စီ ပြင်ဆင်ကျွေးခဲ့ပြီးလျှင် ကာရန် အခန်းရှိရာ ရောက်လာရပါသည် ။

ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေတွဲလွဲချ ထိုင်နေသော ကာရန်ကို ကြမ်းပေါ်မှာ ခူးထောက်ရင်းက ခါးကို လှမ်းဖက်ထားသော အေးကြည်က တီးတိုးတွတ်တွတ် ချောနေပါသည် ။ ဟိုပွတ်ဒီပွတ် ပါးလေးဆွဲလိုက်၊ ပေါင်လေး ငုံ့မွှေးလိုက်၊ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ချောနေတဲ့ အေးကြည်ကြောင့် ကာရန်က ဒေါသမျက်နှာတော့ ပြေလျော့နေပါပြီ။

အေးကြည်ကလည်း အိမ်က အလုပ်သမားပေမဲ့ ကာရန်တစ်သက်နီးပါး နေလာကာ ကာရန်ကို ဆွေမျိုးလို ချစ်ခင်ဂရုစိုက်နိုင်သူပင်။

ကာရန်က ဒေါ်နှင်းဆီကို မျက်လုံးကြီး ကလယ်ကလယ်နှင့် လှမ်းကြည့် အကဲခတ်သည် ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီလား ဆိုတဲ့ သိချင်တဲ့ မျက်လုံးနှင့်ပင်။

"မုန့်စားမယ်၊ လာ ... အပြင်မှာ ဖြိုးဖြိုးတို့ မုန့်စားနေပြီ"

"... .."

"သမီးလေးက မဆိုးရဘူးလေကွယ်၊ သမီး အဲလိုလုပ်ရင် နောင်ဆို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သမီးနဲ့ ဘယ်လာ ကစားချင်ပါ့မလဲ "

"... .."

"ဘာလို့ သူများကို နာအောင်လုပ်ရတာလဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲလို မကြမ်းတမ်းရဘူး သမီး"

"... .."

ကာရန်က နှုတ်ခမ်းဖူးလေး နှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားပါသည် ။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးကတော့ တဖြည်းဖြည်း မျက်ရည်ပြည့်လျှံလာသည် ။

"သမီး ဖြိုးဖြိုးကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား"

အမူအရာပါပါ ရင်ခွင်မှာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်လျက် မေးလိုက်သော ဒေါ်နှင်းဆီကို ကာရန်က ခေါင်းခပ်လေးလေး ညိတ်ပြလိုက်ပါသည် ။

"ချစ်ရက်သားနဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ဖြိုးဖြိုးကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပေါင်းရမယ်လို့ သမီးလုပ်လို့ မရဘူး၊ သူ့မှာ တခြားသူ ငယ်ချင်းတွေလည်း အများကြီး ရှိဦးမှာ ပေါ့၊ မနာလို မဖြစ်ရဘူး၊ နားလည်လား သမီး"

ကာရန်က အင်တင်တင် အမူအရာနှင့် ငြိမ်နေပြီးမှ ခေါင်းကို မညိတ်ချင် ညိတ်ချင် ထပ်ညိတ်ပြလိုက်ပါသည် ။

"လာ ... ဖြိုးဖြိုးကို တောင်းပန်လိုက်"

ဒေါ်နှင်းဆီက ရင်ညွန့်မှာ လက်အုပ်ချီ သဏ္ဌာန်ကပ်ပြကာ ကာရန်န့်ကို ကုတင်ပေါ်မှ ထစေလျက် အိမ်ရှေ့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ကာရန်န့်သည် ထမင်းစားခန်းဝကို ရောက်လျှင် ခဏရပ်ကာ ကြည့်သည်။ ကလေးတွေက သူတို့ မုန့်စားလက်စကို ရပ်ကာ ကာရန်န့်ကို လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။

ကာရန်န့်က ဖြိုးဖြိုးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြိုးဖြိုးနံဘေးက ခုံအလွတ်မှာ ဖြည်းဖြည်းဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမလိုလို ခွင့်လွှတ်ရမလိုလို ပြိုးမလို မဲ့မလို ရှိနေတဲ့ ဖြိုးဖြိုးကို ရင်ညွန့်မှာ လက်အုပ်ချီ သဏ္ဌာန်နှင့် တောင်းပန်လိုက်ပြီးလျှင် ဖြိုးဖြိုးရဲ့ ပါးပြင်ကိုပါ လျှပ်ခနဲ နမ်းမွှေးလိုက်ပါသည်။

ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတဲ့ ဖြိုးဖြိုးကြောင့် ကျန်ကလေးများ လည်း ပြုံးဖြဖြ၊ ကာရန်န့်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြီးကာ အခြေအနေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားပါသည်။ သူ့ကို ပြန်ပြီးပြတဲ့ ဖြိုးဖြိုးကိုမြင်မှ ကာရန်န့်ရဲ့ စိုးရိမ်မကင်း မျက်နှာကလေး ကြည်ကြည်သာသာ ရှိသွားပါသည်။

***

"ကာရန်န့်က ခေါ်မရဘူး မဆွေရယ်၊ နှင်းလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ သူက အမြဲပဲ စိတ်ကောက်သလို ဖြစ်နေတာပဲ မဆွေရယ်"

ဒေါ်ခင်ဆွေလင်းက ကော်ဖီယူသောက်ပြီး ပန်းကန်ကို အသာပြန်ချကာ ...

"ထားလိုက်ပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး နှင်းရယ်၊ သူ မလာချင် မလာပါစေနဲ့ ပေါ့၊ ဧည့်သည် တွေ ဘာတွေ ဆင်းတွေ့ရ ဧည့်ခံရမှာ သူလည်း ဝန်လေး မှာ ပေါ့ နှင်းရယ်"

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဆွေလင်းရဲ့ အမျိုးသားက ဆိုက်ကိုဒီပိုယ်မင့် က ပါမောက္ခ ဒေါက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဒေါ်နှင်းဆီက အိမ်ကို အလည်ဖိတ်ခေါ်မိတာပင်။ သမီးဖြစ်သူ ကာရန်နှင့် တွေ့ဆုံ အကဲခတ်စေချင်သည် ။ ကာရန်အပေါ် မြင်မယ့် ဆိုက်ကိုပါမောက္ခရဲ့ အမြင်ကို ဒေါ်နှင်းဆီက သိလိုပေသည် ။

"နောင်လည်း ရောက်ဦးမှာ ပါ၊ ဆုံဖြစ်မှာ ပါ၊ သူ စိတ်ပါမှ မတော်တဆ အမှတ်တမဲ့ ဆုံသလိုပဲ ဆုံကြတာပေါ့၊ တကူးတက သူ ဆင်းမတွေ့ချင်ရင်လည်း ဒါပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်နှင်းဆီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မလေ သူ ဒီအရွယ်ရောက်အောင်အထိ သူ့စိတ်အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ သူ့အဖေကတော့ ကျွန်မက ပိုနေတာ သည်းနေတာလို့ ပဲ ပြောနေတော့တာပါပဲ"

"ဒေါ်နှင်းဆီပြောတဲ့ စကားတွေ နားထောင်လိုက်တာနဲ့ ဒီသမီးတစ်ယောက်အပေါ် ဒေါ်နှင်းဆီ အစိုးရိမ်တွေ အရမ်းပိုနေတယ်ဆိုတာ အကဲခတ်မိတယ်ဗျ၊ ဒါ တကယ်တော့ ကလေးအဖေ ပြောသလို နည်းနည်းလို အပ်တာထက် ပိုနေလိမ့်မယ်လို့ လည်း ထင်မိတယ်"

"အမေဆိုတော့ သူ့ကို စိုးရိမ်စိတ်၊ ပူပန်စိတ်နဲ့ အမြဲ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေမိတာပါ ဆရာ"

"လိုတာထက် ပိုရင် သူ့ဘက်မှာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေ သွားဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ သမီးက ကျန်းမာရေးတွေ ဘာတွေလဲ"

ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"ကျန်းမာရေးတော့ ကောင်းပါတယ် ဆရာ"

"နှင်းရဲ့ သမီးလေးက ချောလိုက်တာလည်း ကြွေရုပ်လေးလိုပဲ ကိုရဲ့ ၊
ပုံမှန်ပါပဲ၊ ကျန်းမာစိုပြည်လို့ ကိုလည်း တစ်ခါတွေ့ဖူးသားပဲ"

"နှင်း စိတ်ပူတယ် ဆိုတာကို လူကြားသူကြားမှာ သူ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်ပါ့မလား၊ လူတွေ
က သူ့အပေါ် နားလည်မှုနဲ့ ဆက်ဆံပေးနိုင်ပါ့မလား ..."

"ကလေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ
ဒေါ်နှင်းဆီ၊ သူ့ကို အရွယ်ရောက်သူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပေးပါ၊
ဘေးကနေ တစ်ယောက်ထိန်းပေးနေမှ နေထိုင်ဝင်ဆန့်နိုင်မယ့် သူလို မ
ဆက်ဆံပါနဲ့ ၊ သူ လူကောင်းပဲဗျာ၊ ချို့ယွင်းချက်လေးရှိတာ မှန်ပေမဲ့ သူ
မှာ ခြေလက်ကိုယ်အင်္ဂါအစုံနဲ့ သာမန်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲဟာ ...

ကလေးတစ်ယောက်လို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဘေးက စောင့်
ကြည့် အုပ်ထိန်း မနေပါနဲ့ တော့၊ ဒါကိုက သူ့အတွက် အချုပ်အနှောင်တ
စ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု ဖြစ်စေလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ
သူ့စိတ်တွေ ပိတ်လှောင်ကျဉ်းကျပ်ပြီး ထွက်ပေါက်မရသလို မွန်းကျပ်
နေတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်လေးလို ဖြစ်နေတာလို့
ကျွန်တော် ယူဆတယ် ...

ကျွန်တော်လည်း ဟိုတစ်နေ့က လမ်းမှာ တစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးသေး
တာပါ၊ တွေ့တုန်း မြင်ရသလောက်တော့ ဂျစ်ကန်ကန်ပုံလေး၊ ဖြစ်နေ
တာက လွဲရင် အက်ဘ်နော်မယ် မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်နှင်းဆီ၊ သူ့အရွယ်နဲ့
လိုက်ဖက်တဲ့ စည်းကမ်းတကျ လွတ်လပ်မှုမျိုးကို ပေးပါ၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ
ပဲ ပိုးမွေးသလို လှောင်ထားပါနဲ့ ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရယ်"

"သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားချင်လာချင်တာ ပေးသွားလိုက်ပါ နှင်းရယ်"

"အပြင်မှာ ကိုးလိုးကန့်လန့်များ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ..."

"ဒေါ်နှင်းဆီရဲ့ ပုပန်မှုကြောင့် ချုပ်ချယ်မိတဲ့ အခြေအနေက သူ့အတွက် နောင်တစ်ချိန်မှာ တကယ်ကို ကိုးလိုးကန့်လန့်ဖြစ်အောင် ပြဿနာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မိဘတွေအနေနဲ့ သူ့အတွက် သူ အသက်ရှင်သလောက် လိုက်ရှင်းပေးနေလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အရွယ်အရ စီရိယယ်လ် သဘောအရဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ က အရင်ထွက်ခွာသွားရမှာ ၊ တစ်ချိန်မှာ သူချည်းပဲ ကျန်ကိုကျန်ရစ်ရမှာ ..."

အဲသလို ကျန်ရစ်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဟာသူ ရပ်တည်ကျန်ရစ်နိုင်အောင် မိဘက ပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရမှာ ဒေါ်နှင်းဆီ၊ ခုလို နေရာတိုင်း လက်မောင်းကိုင် လိုက်နေတာက သူ့ကို ကူညီရာမကျဘဲ နောင်တစ်ချိန် ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်နေသလိုတောင် ဖြစ်နေတယ်"

"ကိုကလည်း ... နှင်းက မိဘဆိုတော့လည်း ..."

"ရပါတယ် မဆွေ၊ ဆရာပြောတာ သဘောကျပါတယ်၊ ဗဟု သုတလည်း ရပါတယ်"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်နှင်းဆီ ကြိုက်မကြိုက်တော့ မသိပေမဲ့ စိတ်ရင်းနဲ့ ပဲ ဖြစ်သင့်တာကို ပြောပြတာပါဗျာ၊ ကလေးအတွက်ပါ"

"နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ပြောချင်သလို ပြောလို့ ရပါတယ် ဆရာ"

"ကလေးက သူ့ရဲ့ လက်ရှိ အနေအထားကို ကျေနပ်စိတ်နဲ့ ဂျစ်ကန် ကန် ဖြစ်နေတာလို့ ထင်တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ စိတ်ပျက်စရာ အား ငယ်စရာ မဟုတ်ဘူး လို့ သူ မြင်ဖို့ လိုတယ်။ သူ့ဘဝကို သူ မကျေမနပ် ဖြစ်မနေသင့်ဘူး၊ သူ့ဘဝအတွက် သူစိုးရိမ်စိတ် ဝင်မနေသင့်ဘူး၊ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေနိုင်ရမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဂရုစိုက်ဖေးမမှုက သူ့ကို စိုးရိမ်စိတ် ပို ဝင်စေတယ်ဗျ၊ ကလေးရဲ့ ပုံစံက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုမရှိ Secure မ ဖြစ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူ့ကို လောကထဲကို လွှတ်ပေးပါ ဒေါ်နှင်းဆီ၊ သူ့ဟာသာ သွားလာ ပါစေ၊ ရင်ဆိုင်ပါစေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု၊ သူ့ဘဝသူ လုံခြုံမှု ရှိလာ ရင် သူ ပျော်လာမှာ ပါ၊ ကျေနပ်လာမှာ ပါ၊ လွှတ်ပေးဖို့ စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ် နှင်းဆီ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့ သူ လောကထဲ ဝင်ဆန့်သွားပါလိမ့် မယ်"

"ဟိုတစ်နေ့ကလည်း သူ့အဖေက အပြစ်တင်တယ်၊ သူ့အဖေကတော့ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မကို ပိုတယ်ချည်း အပြစ်တင်တာပါ၊ သူ့သမီးက လူ ကောင်းပဲတဲ့ ၊ ကျွန်မလုပ်မှ လူနာလိုလို လူမမာလိုလို လူဖြစ်ရှုံးနေသူလို လို ပိုဖြစ်တယ်တဲ့ "

"အဲဒါ မှန်တယ် ဒေါ်နှင်းဆီ"

"အခု ဆရာလည်း ဒီလိုပဲ အကြံပြုတော့ ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ သူ့ ကို ကျွန်မဘေးက မပါဘဲ စိတ်ချလက်ချ အပြင်လွှတ်နိုင်အောင် စိတ်ကို ပြင်ပါ့မယ်"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ လိုက်မရတဲ့ နေရာတွေ ရှိခဲ့မှာ ပဲလေ၊ ဥပမာ ... စာသင်ခန်းထဲ လိုက်ထိုင်လို့ ရမလား၊ ဆယ်တန်းဖြေတော့ရော လိုက်ထို

င်စောင့်လို့ ရလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"ကိုယ်မရှိလည်း သူ့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ထားဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ် ဒေါ်နှင်းဆီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

အတန်ကြာ စကားဆက်လက် ပြောဆိုနေကြပြီး ဧည့်သည် လင်မယား ထပြန်သွားမှ ပင် ဒေါ်နှင်းဆီက အပေါ်ထပ်က သမီးကာရန်ရဲ့ အခန်းကို ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ကာရန်အခန်းထဲမှာ တော့ ကာရန်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြိုးဖြိုးလည်း ရှိနေသည်။ ။ ဖြိုးဖြိုးက ကုတင်ပေါ်မှာ စာတစ်အုပ် ဖတ်နေပြီး ကာရန်က ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လျက် အပြင်ဘက်ကို ငေးမျှော်နေပါသည်။ ။

"ဖြိုး ... သမီး ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော်"

"နည်းနည်းတော့ စောပြန်ရမှာ အန်တီ၊ နက်ဖြန်မနက်မှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကျွေးမှာ လေ အန်တီ၊ ဒီည ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဟင်းတွေ ဝိုင်းချက်ကြများ၊ အန်တီတို့ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်နော်"

"လာမှာ ပေါ့ ဖြိုးရယ်၊ သမီးတို့ လုပ်အားအကူလိုရင် ကာရန်ကို ခေါ်ရင် ခေါ်သွားပါလား၊ သမီးတို့ အိမ် အိပ်ပစေပေါ့၊ သူလည်း လိုက်ချင်ရင် လေ"

"ဟင် ... တကယ်လား အန်တီ"

"အင်း ... တကယ်ပါ"

"ကာရန်က လိုက်ချင်တယ် လုပ်နေတာ၊ သမီးက မလိုက်ပါနဲ့ အိပ်"

ရေးပျက်တယ် ဘာညာနဲ့ ချောပြောထားတာ အန်တီ"

ဒေါ်နှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ပြုံးပြုံးချရင်း ...

"အန်တီ ကာရန်ကို နောက်ပိုင်းမှာ တတ်နိုင်သလောက် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတော့မယ် သမီးရယ်၊ သူလည်း အရွယ်ရောက် လာပြီမို့ လား၊ ဟိုတစ်နေ့က သူပူဆာနေတဲ့ မျှော်စင်ကျွန်း ရှိုးပွဲဆိုတာလည်း ဖြိုး အဖော်လိုက်နိုင်ရင် အန်တီလွှတ်မယ်လေ၊ မိုးမှ မချုပ်တာ မဟုတ်လား"

"ဟာ ... တကယ်နော် အန်တီ"

ဖြိုး ဝမ်းသာအားရ ခုန်ထလိုက်၍ ကာရန်က အလန့်တကြား လှည့် ကြည့်ပါသည်။ ။

***

မင်းည ...။

ဒေါ်ခင်လေးမွန်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရုံးခန်းအပြင် ကော်ရစ်ဒါဆီကို ရောက်လျှင် ကော်ရစ်ဒါတွင် တန်းစီလက်ပိုက်ရပ်နေသော ကျောင်းသားတစ်စုကြားထဲ မင်းည ပါနေတာကို တအံ့တဩ ရင်ဖိလိုက် ရပါသည်။ ။ ဒေါ်ခင်လေးမွန်နှင့် ခင်နေသော မင်းညရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမလည်း ရှိနေတာမို့ ဆရာမထံ အပြေးလေး တိုးကပ်ရင်း ..

"ဆရာမ"

"ဪ မမွန် ၊ ဟိုမှာ လေ ရန်ဖြစ်ကြလို့ "

"ဟင် ... မင်းညက ရန်ဖြစ်တဲ့ အထဲ ပါတယ် ဟုတ်လား ဆရာမ"

"ပါလို့ ဆရာမကြီးက ခေါ်တာပေါ့၊ ကျွန်မက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပန်းဖွားအကသင်တန်းဆီ လိုက်နေရလို့ သေချာ မသိလိုက်ဘူး၊ ဆရာမကြီးကတောင် သေချာမစစ်ရသေးဘူး၊ ကဲ ... မိဘတွေ စုံပြီလား၊ စုံရင် ရုံးခန်းထဲ အားလုံးဝင်ပါ"

အပြင်မှာ မိုးတိုးမတ်တတ် ရှိနေသော မိဘလေးငါးဦးသည် ဆရာမကြီးရုံးခန်းထဲ မျက်နှာငယ်နှင့် ဝင်ရောက်ကြရပါသည်။ ။

"မင်းတို့ လည်း ဝင် အားလုံးဝင်"

ခုနစ်တန်းကျောင်းသားတွေချည်းဆိုတာ ရင်ဘတ်က အတန်းတံဆိပ်တွေက ဖော်ပြနေကြသည်။ ။ လူပျိုကောင်တောင် သေချာမဝင်ချင်ကြသေးတဲ့ ကလေးသာသာ အရွယ်တွေပါ။ ဒေါ်ခင်လေးမွန်သည် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း သွေးခြေဥနှင့် အမေကို မျက်နှာချိုသွေးသလို ပြုံးဖြဖြလေး ကြည့်နေသော မင်းညကို သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် မျက်နှာလွဲကာ ဆရာမကြီး စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်များမှာ အခြားမိခင်တွေနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ။

"ကဲ ... ကလေးအမေတွေ၊ ရှင်တို့ သားတွေ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုလို့ ရုံးခန်းရောက်လာတော့ အသီးသီး အသက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကိုယ်စီဖြစ်နေကြတော့ ကျွန်မဘာသာ ဖြေရှင်းလိုက်ရင် မသိလိုက်ရဘူး၊ မရှင်းလိုက်ရဘူး ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အားလုံး မျက်နှာစုံညီရှေ့မှာ စစ်မယ် မေးမယ် အပြစ်ပေးမယ်ဆိုပြီး မိဘတွေကို ခေါ်လိုက်တာပဲ ...

ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ကိုးတန်းတွေလား ဆယ်တန်းတွေလား အောက်မေ့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ခုနစ်တန်းတွေတဲ့ ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ရုပ်

တွေကြည့်တော့ နို့နို့တောင် မစင်ချင်ကြသေးဘူး၊ ဒဏ်ရာတွေ အသီးသီးနဲ့ မအတွေ့တော့ ရင်ကျိုးမယ်၊ ကဲ ... အားလုံး လက်ပိုက်၊ ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ နာမည်နဲ့ အတန်းတွေ"

"ကျွန်တော်က ကျော်ဇောလွင်ပါ၊ ခုနစ်တန်းအီးကပါ"

"အင်း"

"ကျွန်တော် စိုးမိုးကျော်ပါ၊ ခုနစ်တန်းအီးကပါ"

"ကျွန်တော်က သန့်ဇင်ဦးပါ၊ ခုနစ်တန်းအီးကပါပဲ"

"ဘယ်လိုတုန်း ခုနစ်တန်းအီးတွေ၊ အတော်ဂြိုဟ်ထောင်နေတာလား၊ ဟုတ်လား"

ဆရာမကြီးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် စကားပြတ်ပြတ် ပြောတတ်သူဖြစ်ရာ ကျောင်းသားတွေမှာ ခုတော့လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် မျက်နှာငယ်လေးတွေဟာ ဆီးရွက်သာသာလို့ နှိုင်းရမလိုပင်။

"ကျွန် ... ကျွန်တော်က ခုနစ်တန်းဒီကပါ၊ မိုးသူရပါ"

"မင်းက ကျောင်းသားသစ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး"

"ကျောင်းကို ခုမှ ပြောင်းတယ်၊ မင်းကလည်း မခေဘူးပေါ့"

"ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းဘီက မင်းညပါ"

"ဟဲ့ ... မင်းက ခုနစ်တန်းက ကျောင်းကောင်စီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အမယ်လေး ကျောင်းကောင်စီရယ်၊ မင်းကစပြီး ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့၊

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ကဲ .... မင်းက ကျောင်းကောင်စီဆိုတော့ မင်း ပြော၊ ဖြစ်ပုံကို မင်း ရှင်းပြ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး၊ ဒီကောင်က ကျောင်းသားသစ်ပါ။ ကျောင်း သားသစ်ကို မုန့်ဈေးတန်းမှာ ကျော်ဇောလွင်က ခြေထိုးခံပြီး ရန်စလို့ သူ မှောက်ရက်လဲပြီး လက်ထဲက ကြာဆံချက်ပန်းကန် ကွဲသွားပါတယ်။ အဲ ဒါကို ကျွန်တော်ကဝင်ပြီး မလုပ်ဖို့ တားပေမဲ့ သန့်ဇင်ဦးတို့ စိုးမိုးကျော် တို့ ကပါ ဆက်ရန်စပါတယ် ...

ကျွန်တော့်ကို ဝင်ပြောလို့ ဆိုပြီး ကျော်ဇောလွင်က တွန်းထုတ်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားသစ်ကို ပုဆိုးလိုက်ဆွဲချွတ်ပါတယ်။ ကျောင်းသားသစ်က မလုပ်ဖို့ ပြောပါတယ်။ သူတို့ ဆက်လုပ်နေကြတာ ကို ကျောင်းသားသစ်က ရုန်းပြီး လက်နဲ့ ခံကာလိုက်တာ စိုးမိုးကျော် ရင် ဘတ်ကို တံတောင်နဲ့ တွတ်မိပါတယ်ခင်ဗျ ...

အဲဒါနဲ့ သူတို့ က သုံးယောက်လုံး ဝိုင်းထိုးကြတာပါ။ ကျွန်တော်က ဝ င်ဖျန်ဖြေရင်း ဆွဲရင်း ကျွန်တော့်ကိုပါ ထိုးတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ ကို သူတို့ သုံးယောက်က အတင်းလိုက်ထိုးနေလို့ ရှောင်မရတော့တာနဲ့ ပြန် ခံချရတာပါ ...

အဲဒါဖြစ်တုန်းက မုန့်ဈေးတန်းမှာ ကိုးတန်းကျောင်းကောင်စီ ကိုအာ ကာလည်း ရှိနေပြီး သူတို့ အုပ်စုလည်း မြင်ပါတယ်။ တီချာဒေါ်လှသန်း သား ကိုမြတ်မော်လည်း မြင်ပါတယ်။ သူတို့ ကတောင် ဟေ့ကောင်လေး တွေ ရန်မဖြစ်နဲ့ လို့ ဝင်ပြောပါတယ်။ ကြာဆံချက်ဆိုင်က ဦးညိုလည်း မြင်ပါတယ်"

မင်းည ဈကားအဆုံးမှာ အီးတန်းက ကျောင်းသားသုံးယောက်ရဲ့ မိခ င်တွေကတော့ မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်။

"ကဲ ... သူ ပြောသွားတာတွေ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူး လား ကျော်
ဇောလွင်တို့ စိုးမိုးကျော်တို့ ပြောစမ်း၊ မဟုတ်ရင် မပြောဘူးပြော "

"သူလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို ထိုးတယ် ဆရာမကြီး"

"သူက မင်းတို့ လိုက်ထိုးလို့ ခံထိုးရတာလို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား"

"... .."

"ပြောလေ ... အဲဒါ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

"မင်းတို့ ကျောင်းသားသစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်စတာလဲ"

"မင်းတို့ ကို ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"... .."

"ပြောလေ သန့်ဇင်ဦး"

"မလုပ်ပါဘူး"

"ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ခြေထောက်ထိုးခံပြီး ရန်စတာလဲ"

"ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး ဒီကောင် ကျော်ဇောလွင်ပါ ဆရာမကြီး"

"မင်းလည်း ဝင်မတားဘဲ အဖော်ပါတာပဲ၊ မဟုတ်လား၊ ပုဆိုးတော့
ဝိုင်းချွတ်တယ် မဟုတ်လား"

"... .."

"ဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"စိုးမိုးကျော်ရော"

"ကျွန်တော်လည်း ခြေထောက်ထိုးမခံပါဘူး၊ ပုဆိုးပဲ ချွတ်တာ၊ နောက်မှ သူတို့ လည်း ထိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း ထိုးတာ"

"ပုဆိုးကကော ဘာဖြစ်လို့ ချွတ်ကြရတာလဲ၊ မင်းတို့ ပုဆိုးရော မင်းတို့ ချွတ်ချင်သလား ပြော"

"မချွတ်ချင်ပါဘူး"

"မင်းတို့ အခု ပုဆိုးတွေ ရုံးခန်းထဲ ချွတ်ခဲ့ပြီး ဘောင်းဘီတိုနဲ့ အတန်းတွေ မှာ လှည့်ပြီး နောက် ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူးလို့ အော်ရမယ်ဆိုရင် အော်ချင်လား"

"မအော်ချင်ပါဘူး"

"အေး ... မင်းတို့ တောင် ပုဆိုးမချွတ်ချင်ဘဲနဲ့ သူများ ပုဆိုးကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းချွတ်ချင်ရတာလဲ၊ ဟင် ... ကိုယ်က လူအုပ်စုတောင့်လို့ တစ်ဖက်က တစ်ယောက်တည်း လူကို နောက်တာပြောင်တာ အနိုင်ကျင့်တာတွေ မလုပ်ရဘူးလေ၊ မုန့်ဈေးတန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ မတော် ပုဆိုးတကယ်ကျွတ်ကျသွားရင် ကောင်းသလား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများကို အရှက်ခွဲချင်ရတာလဲ"

"... .."

"မင်းတို့ ပြောစရာရှိတာ ပြောနော်၊ ခုတစ်ခါတည်းပြော၊ အိမ်ကျမှ အမေကို နှစ်ကိုယ်ကြား ကျိတ်ပြောပြီးနောက်နေ့ ပြဿနာထပ်မလုပ်နဲ့၊ တစ်ကြိမ်တည်းပြီးအောင် မင်းတို့ အမေတွေ တစ်ခါတည်း ခေါ်လိုက်တာ၊ မင်းည ပြောတဲ့ အထဲမှာ မှားတာ လီဆည်တာပါရင် အခုပြော၊ စကားတွေ မညီဘူးဆိုရင် မုန့်ဈေးတန်းက မြင်လိုက်တဲ့ သူတွေကိုပါ

သက်သေရအောင် ဆရာမကြီး ခေါ်စစ်ရမှာ ပြော ... အမှန်အတိုင်း၊ မင်းတို့ သုံးယောက် ဘာပြောမလဲ၊ ပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရှိတယ်"

သုံးယောက်သားက ခေါင်းသာငုံနေကာ ဘာမှ မပြော။

"ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဟာသူနေတဲ့ ကျောင်းသားသစ်ကို ရန်စချင်ရတာလဲ"

".. ...."

"ပြောကြလေ"

"ဟို ... သူက ရှိုးများ လို့ ပါ"

"သူ့ဟာသာ ရှိုးများ တာ မင်း မမြင်ချင်ရင် မကြည့်နဲ့ ပေါ့၊ ကျောင်းစဉ်းကမ်းကနေ ဘောင်ကျော်အောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားရင်တော့ ဆရာမတွေက သတိပေးမှာ ပေါ့၊ အခုကော မင်းတို့ ထက် ဘာပိုထူးပြီး ဝတ်စားထားတာမို့လဲ"

တကယ်တော့ ရုပ်သန့်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ ပုံလေး ထွက်နေတဲ့ ကျောင်းသားသစ်ကို ကျောင်းသူတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်မှာ ၊ သူငယ်ချင်းဖွဲ့မှာ ခင်ချင်မင်ချင် အခွင့်အရေး ပေးမှာ တွေကို ကျောင်းခံ ကျောင်းသားဆိုးလေးတွေက ကြည့်မရ အမြင်ကတ်တဲ့ ပုဒ်မမျိုး ဖြစ်မှာပင်။ ပုံစံကြည့်လိုက်သည် နှင့် ဘာကြောင့် အလကားနေရင်း ကြည့်မရသည် ကို မှန်းနိုင်နေပါသည် ။

"ကဲ ... မင်းတို့ အပြစ်ရှိသလား၊ ဝန်ခံသလား"

"ဟုတ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ ... အမေတွေ ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲနော်၊ အခုကြားသမျှထဲမှာ မကျေလည်တာ မရှင်းတာ၊ ပြောချင်တာ၊ မေးချင်တာတွေရှိရင် ကျွန်မရှေ့မှာ အခု မေးကြပါ။ မေးခွင့်ရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်သားကိုယ်လည်း မေးနိုင်တယ်၊ တခြားလူလည်း မေးနိုင်တယ်၊ ကျေနပ်အောင် မေးပါ"

"မမေးတော့ပါဘူး ဆရာမကြီး၊ သူတို့ လည်း ဝန်ခံနေတာပဲ။ ဆရာမကြီးပဲ ဆုံးမပေးပါ၊ ပြီးတော့ ပထမအကြိမ်မို့ သူတို့ လည်း ကလေးတွေမို့ ကြီးကြီးမားမားတော့ အပြစ်မပေးဘဲ ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဆရာမကြီး"

အမေတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပါသည်။ ။

"နောက်ကို ရန်ထပ်မဖြစ်အောင် ကိုယ့်သားကိုယ်လည်း ဆုံးမကြမှ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး"

ထိုနေ့က ရုံးခန်းထဲက အားလုံးပြန်ထွက်လာကြလျှင် ကျောင်းသားသစ် မိုးသူရနှင့် မိုးသူရမိခင်က မင်းညွှတ် ကပ်လာကာ ...

"သား ... သူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူးတင်တာ ပြောလိုက်ဦး"

"မင်းညွှတ် ... ကျေးဇူးပဲ"

"ရပါတယ်ကွ၊ ရပါတယ် အန်တီ၊ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး"

"သားသာ ကူမပေးရင် မိုးသူရ နာမှာ ကွဲ့၊ မိုးသူရက တစ်ခါမှ ရန်တွေ ဘာတွေ မဖြစ်ဖူးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း မဖြစ်ဖူးပါဘူး အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သုံးယောက်တစ်ယောက် အမြင်မတော်အောင် ရန်စနေတာမို့လို့ ဝင်

ပါလိုက်တာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မ၊ အစ်မသား လေးက မျက်နှာလေးက ရည်မွန်ကြည်လင်ပြီး အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာ ပဲ၊ ချက်ချက်ချာချာနဲ့ ဘီတန်းကဆိုတော့ စာလည်း တော်မယ့်ပုံပဲ"

"အဟဲ ... သိပ်မတော်ပါဘူး အန်တီ၊ သာမန်ပါပဲ မိုးသူရက ကျောင်း သားသစ်မို့လို့ ဒီတန်းရောက်နေတာပါ၊ သူကမှ စာတော်တာ၊ စာလည်း တော် ချောလည်း ချောတော့ ကောင်မလေးတွေကလည်း ခင်ကြလို့ ဟို ကောင်တွေက ရှိုးများ တယ်လေး ဘာလေးဖြစ်ပြီး ကြည့်မရ ဖြစ်နေကြ တာ ခင်ဗျ"

"ဪ ... အဲဒီလိုကိုး"

မိခင်နှစ်ယောက်က မင်းညစကားကြောင့် သဘောတကျ ရယ်မော ကြပါသည်။ ။

***